

Tots els carrers de Girona

El carrer de Ramon Turró

509

El carrer de Ramon Turró va formar-se en l'època que el somni d'una bona part dels catalans —la caseta i l'hortet— fou elevat a la categoria de projecte polític. Forma part de la urbanització promoguda per la coneguda família gironina Escatllar, entre la sèquia Monar i el riu Güell, a la qual pertanyen també els carrers de Francesc Roger, Bernat Boades i Francesc Xavier Dorca. Al número 10 del carrer Bernat Boades hi ha la torre que els Escatllar s'hi van fer a la immediata postguerra. Al carrer del Canonge Dorca hi ha un conjunt de cases unifamiliars de planta i pis, d'estil racionalista, fetes construir per la família promotora de la urbanització durant la guerra civil.

El carrer que avui comentem és dedicat al metge Ramon Turró i Darder, nascut a Girona el 9 de desembre del 1854 i mort a Barcelona l'any 1926. Entre 1875 i 1884 va viure a Madrid, i a partir d'aquesta última data, a Barcelona, on treballà al Laboratori Microbiològic Municipal, del qual fou director a partir del 1906. Fou membre de l'Institut d'Estudis Catalans i de diverses societats científiques.

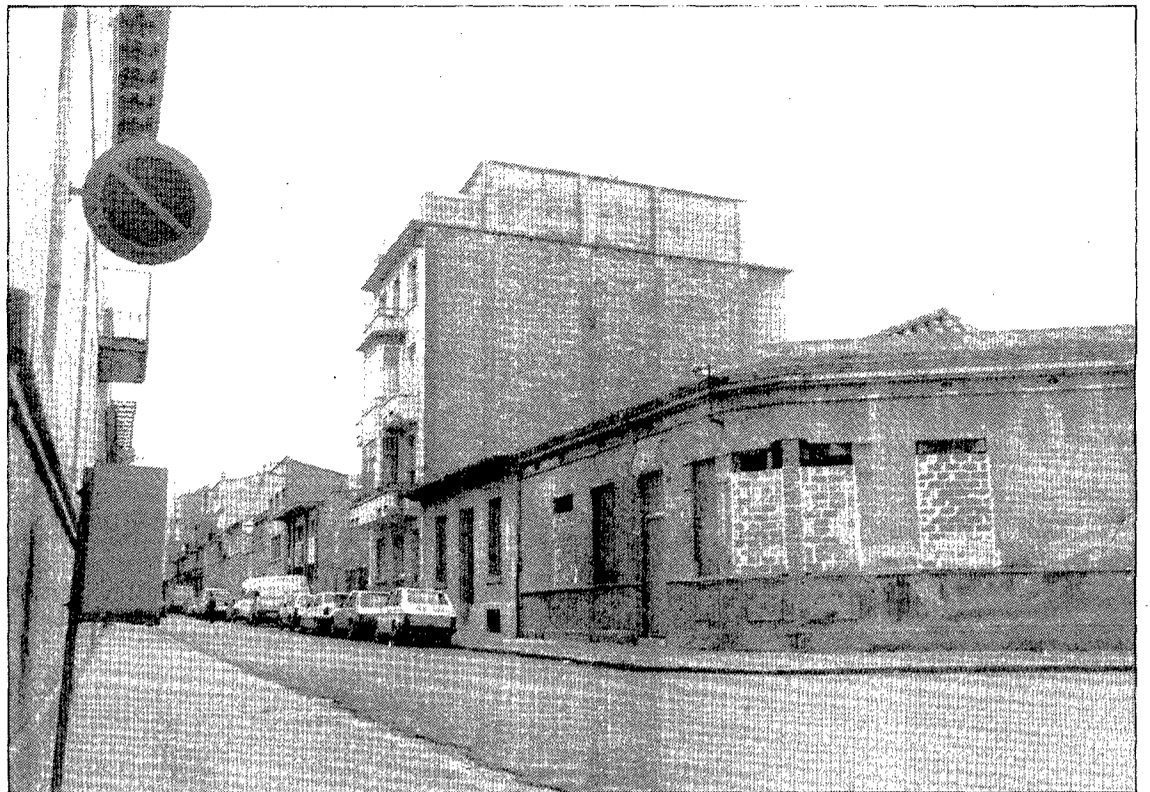
Fou un home polèmic tant en el camp de la biologia, del qual fou figura destacada a Catalu-

nya, com en el de la filosofia, on també estigué en primer rengle, i en tots dos deixà abundant obra escrita. Una de les seves obres més conegudes, reeditada fa uns anys en una popular col·lecció de llibres catalans, és «Els orígens del coneixement: la fam», escrita el 1912.

L'Ajuntament de Girona va decidir dedicar-li un carrer en la reunió de la Comissió Permanent del 26 de juliol del 1930. Es va buscar un lloc adequat i el municipal del 9 de gener del 1931 va aprovar que fos el que des d'aleshores porta el seu nom a l'urbanització Escatllar.

L'any 1963 s'hi van portar a terme obres d'urbanització de les quals l'Ajuntament en va fer la recepció definitiva el dia 6 de setembre d'aquell any.

A la façana de la casa número 1 hi ha un relleu d'alabastre de probable origen gòtic que representa els sants Cosme i Damià, també coneguts com els Sants Metges. Com ja hem explicat amb tot detall a la «Guia d'escultures als carrers de Girona», aquest relleu havia estat anteriorment a l'antic edifici de Can Batlle, ja enderrocat, al carrer de la Sèquia, al costat de l'edifici de les Aigües, i fou traslladat a l'actual emplaçament del carrer Ramon Turró a la dècada dels qua-

En el seu moment el carrer de Ramon Turró fou elevat a la categoria de projecte polític. Foto: Lluís Vilardell.

ranta. Pot ser que abans de ser a Can Batlle hagués estat a l'enderrocat convent de Sant Francesc, però també pot ser que es tracti d'una imitació.

Al davant d'aquesta casa, fent cantonada amb el carrer de Bernat Boades, hi ha un interessant edifici racionalista que l'arquitecte Emili Blanch es va fer el 1932 com a domicili familiar i

despatx professional. Fou confiscat després de la guerra civil i va haver-hi durant anys dependències d'Auxilio Social.

Al carrer hi ha d'altres edificis interessants, com els que porten els números 7 i 37, amb esgrafiats a la façana, o la casa de pisos que porta el número 35, o el conjunt de les cases 9 a 15. De fet, bona part del carrer és un

mostrari de l'arquitectura dels anys trenta i quaranta.

El carrer Ramon Turró té una activa vida comercial, amb botigues, tallers i obradors. Hi donen els darreres del mercat de la Ronda Ferran Puig. Hi ha també una escola-bressol i les oficines de la polèmica empresa de rifes «Prodiecu».

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Una nit en el galliner

Sr. Director,

Sóc afeccionat a la música clàssica fa molts anys i he assistit a diferents indrets a escoltar concerts i recitals. Amb motiu de la I Temporada d'Ibercàmera a Girona vaig acostar-me al Teatre Municipal a comprar una entrada; vistos els preus, vaig quedar-me'n una de general de 900 ptes. per tal d'escoltar l'Orquestra Filharmònica d'Oslo, el passat dia 10 de març.

El dia del concert vaig dirigir-me al vestíbul per saber on havia d'anar, vaig veure el rètol de general, vaig donar l'entrada i vaig pujar per unes escales on alguns escalons estan mal fets i n'hi ha algun de tort; a més a més en algun tros has d'anar a les palpenes perquè no hi ha llum, s'ha d'anar trampejant la bona sort.

En arribar al capdamunt vaig preguntar on hi havia un programa detallat del concert; em va dir el senyor de la porta que a l'entrada de baix, que si en volia havia de tornar a baixar, que allí no n'hi havia; vaig haver de fer tot el recorregut per cercar-ne un. En arribar a dalt una altra vegada em van indicar on havia d'anar i vaig trobar el lloc motiu d'aquesta carta, el que en el Teatre Municipal en diuen general, en el nostre llenguatge popular en diem galliner i mai una paraula no va expressar un lloc amb tanta propietat; quatre files d'escalons igual que en un camp de futbol; vaja, una grada semi-circular; el que està seguit toca amb les cames el qui té davant, no hi ha butaques sinó un tauló pintat en què una ratlla a cada cantó del cos indica el teu tros; evidentment el tauló és d'una fusta excel·lent, dur com una pedra, al cap de deu minuts jo ja tenia el meu cul «quadrat» i el concert va durar una hora i tres quarts. Malgrat això encara vaig tenir sort, ja que al senyor del meu costat li va tocar la «buta-

ca» n° 24 i va estar abraçant durant tota la nit una columna que no el deixava veure; tenia un ull a cada costat del pilastre. Al final ja no sabia ni com et trobaves, no et podies recolzar ja que molestaves tant a darrera com als costats; quatre files de persones mirant per un espai que no fa encara 4 pams d'alt. Una vegada més vaig tenir sort, tenia la fila n° 1; el pobre que tenia la n° 4 no sé pas què deuria fer; se sentia el soroll de gent que parlava en el passadís perquè no hi ha ni una trista cortina que ho separi, fins i tot durant tot el concert —que cal dir que va ser formidable i d'una execució excel·lent i que així ho van demostrar els assistents en tot moment— vàrem haver de sentir com corria l'aigua per alguna canonada.

Realment meravellós i tot per 900 ptes. La veritat és que no hi ha vergonya. Com es nota que els encarregats no veuen l'espectacle des del sofert galliner que, tot val a dir-ho, no té ventilació adequada i que al cap d'un quart d'hora ja tothom bufava de calor en ple mes de març; com serà a l'estiu?

Realment en aquests moments s'abusa de l'assistent que quan va a algun lloc intenta passar-s'ho bé i no acabar amb mal d'esquena i a patir calor. Val a dir que tothom va aguantar estoicament el concert i que a mi l'endemà encara em feia mal certa part del cos.

Com es poden vendre unes entrades a uns preus tan cars i en unes condicions tan dolentes?! Si algú pensa que el preu era assequible, li diré que el mateix concert celebrat el dia anterior per la mateixa orquestra en el «galliner» del Palau de la Música de Barcelona, seguit en una butaca encoixinada, sense soroll ni de veus ni d'aigua per enlloc, ni patint la meitat de calor (ja que en el Palau hi he assistit diverses vegades), valia tan sols 200 ptes. més. Sens dubte, en la re-

lació qualitat/confort/adequació no hi ha comparació si tenim en compte que el galliner del Teatre em va semblar que era d'un color marró fosc, perquè tampoc no hi ha ni un miserable fluoescent o bombeta per poder veure-hi.

Lamentable, realment lamentable. Espero que aquesta carta arribi a qui ho hagi de fer i que se suprimeixi aquest formidable galliner, lloc que, quan vas a comprar la teva entrada, no reuneix cap garantia de compartir una estona agradable però sí realment «inoblidable». **Carles Casals.**

Problemes Zoològics a la Banca

Sr. Director:

Li prego que tingui la gentilesa de publicar aquesta carta en la secció «El lector escriu», ja que crec necessari que es conegui el problema que a continuació exposo.

Un cop solucionats els problemes econòmics de la Caixa Rural, n'hi ha d'altres de caire zoològic que encara estan per despenjar. Aquest és el cas d'un pobre gat que roman miolant dia i nit sobre el teulat de l'oficina de la Bisbal, ja fa ben bé un mes.

No se sap exactament con hi va poder arribar, però el que sí és cert, és que no en sap baixar. Després d'algunes queixes presentades a l'Ajuntament pels veïns afectats, s'han portat a

cap diversos intents de captura, en pla safari, tant per les forces d'ordre municipal, com pels serveis dels bombers de la Generalitat, però els resultats han estat sempre negatius, a causa de l'agilitat del felí per fer-se escàpol.

Soposo que l'animal rep alguna subvenció alimentària per gentilesa d'una societat protectora desconeguda, ja que segueix amb la mateixa potència de veu del primer dia.

Ara que anem de cares a les properes eleccions municipals, vull fer una crida als futurs alcaldables per trobar una solució adient a les molèsties que ocasiona als veïns l'infortunat gat. **Un ciutadà de la Bisbal.**

Una ullada a la situació socio-laboral.

Sr. Director:

Si donem una ullada a la situació socio-laboral del nostre país, ens donarem fàcilment de com la cosa està complicada i atapeïda i que les solucions aplicades són escasses, indecises i sobretot es presten a confusió. Anem a remolc de les circumstàncies, donant tombos i giravoltes, fent esforços per taponar aquelles esclatxes que en principi presenten més risc conflictiu; ens movem en la improvisació si bé seguint al peu de la lletra les directrius de la gran patronal.

De la nefasta reforma de la Se-

guret Social, passant per les sempre doloroses reconversions, hem arribat als recents i transcendents esdeveniments d'aquests darrers dies, ens referim concretament a l'èxit de les demandes estudiantils, obtingudes en raó directa a la pressió exercida al carrer. S'ha encetat doncs tot un procediment nou de fer política reivindicativa, que a la llarga pot esdevenir un joc perillós i macabre.

Enfront de l'enclaustrament i la ignorància de la realitat de cada dia de queè presumeix el gabinet governamental, els diferents col·lectius en conflicte han arribat a la conclusió que els èxits estaran en correspondència a la seva capacitat de crear aldarulls i trencadisses pels carrers, una mesura que s'ha demostrat eficaç per fer tirar enrra l'executiu socialista; hem vist com les diferents problemàtiques socials es porten al carrer i com més sorollosament millor; els metges, els mestres, els miners, els tractors, els pagesos i fins i tot les vaques esdevenen protagonistes de primer ordre en les nostres places i carrers.

Hauríem d'interpel·lar-nos de com ha estat possible que un govern Socialista i Obrer que tantes esperances havia generat s'hagi inclinat en aquesta rocambolesca i híbrida metamorfosi? realment tota una incògnita que potser algun dia serà possible d'esbrinar. **Josep Recasens i Adroher.** Girona

NECROLÒGIQUES

FRANCESC GRAU I SUAU

A l'edat de 82 anys, va morir ahir a Girona, Francesc Grau. Era natural de Badalona i residia al carrer Roselló, 9, de Sant Cugat del Vallès.

Era vidu de Balbina Fotabell i tenia dos fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Lloret de Mar.

Si voleu menjar bé i al millor preu

Celler

Restaurant

CA L'HEREU

Banquets, bateigs, comunions i casaments

Telèfon: 77 10 74

36 59 55

PLATJA DE RIELLS

Crtra. Barcelona, 2-4

L'ESCALA